

Введення заходів впливу сприяло внесенню змін у Закон України «Про банки і банківську діяльність» [295] щодо укладення письмової угоди з банком, за якою банк зобов'язується сплатити визначене грошове зобов'язання та вжити заходів для усунення та/або недопущення в подальшій діяльності порушень, поліпшення фінансового стану банку, підвищення ефективності **функціонування системи управління ризиками** тощо. За невиконання або неналежне виконання банком умов письмової угоди Національний банк України має право застосувати інші заходи впливу.

1.3. Спеціальні (функціональні) вимоги до організаційно-правових форм фінансових установ на ринку фінансових послуг як інструмент зменшення ризиків в їх діяльності

Становлення й розвиток ринку фінансових послуг (далі – РФП), а ним охоплюються ринки банківських, страхових, інвестиційних послуг, операцій з цінними паперами та інші види ринків, що забезпечують обіг фінансових активів, є однією з передумов ефективного функціонування всіх сфер і ланок економіки країни. Процеси, які відбуваються на РФП, зумовлюють необхідність встановлення на рівні законодавства тих економіко-правових вимог, які, з метою покращення загальної ситуації на цьому ринку, а також зменшення ризиків в діяльності учасників РФП, зокрема, фінансових установ, держава висуває до їх створення і функціонування. При цьому, якщо у міжнародній практиці застосовуються три моделі організації здійснення державного регулювання і нагляду за діяльністю фінансових установ: секторальна, модель концентрації всіх наглядових функцій в єдиному наглядовому органі та модель поділу повноважень щодо нагляду за ринком, то в Україні сформована секторальна модель регулювання і нагляду за діяльністю фінансових установ. Кожний компетентний орган здійснює регулювання і нагляд за певним сектором (Національний банк України – щодо банків, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку – щодо ринку цінних па-

перів, Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг – щодо інших фінансових послуг).

Закон України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» [325] (далі – Закон про фінпослуги) містить перелік учасників РФП, що включає: осіб, які мають право надавати фінансові послуги на території України; осіб, які здійснюють діяльність з надання посередницьких послуг на РФП; об'єднання фінансових установ, які включені до Реєстру саморегулювних організацій; споживачів фінансових послуг, хоча, безумовно, законодавством в частині регулювання окремих фінансових ринків перелік їх учасників може варіюватися.

За Законом про фінпослуги фінансова установа – юридична особа, яка надає одну чи декілька фінансових послуг, а також інші послуги (операції), пов'язані з наданням фінансових послуг, у випадках, прямо визначених законом, та внесена до відповідного реєстру. До фінансових установ належать банки, кредитні спілки, ломбарди, лізингові компанії, довірчі товариства, страхові компанії, установи накопичувального пенсійного забезпечення, інвестиційні фонди і компанії та інші юридичні особи, виключним видом діяльності яких є надання фінансових послуг (п. 1 ч. 1 ст. 1).

Фінансові установи за своєю правовою природою є спеціальним, обов'язковим учасником відносин у сфері господарювання, що складаються у межах РФП. Вважаємо, що слід погодитися із тим, що спеціальний характер діяльності цих суб'єктів зумовлений особливостями:

- а) господарсько-правового статусу цих установ, як посередників РФП;
- б) їх господарської правосуб'єктності;
- в) майнової основи господарювання;
- г) реалізації ними діяльності у сфері фінансів, а також
- д) спеціального нормативно-правового регулюванням їх діяльності.

Зазначені особливості об'єктивуються в економіко-правових вимогах, які містяться в загальному та спеціальному законодавстві, що

регулює порядок організації діяльності та функціонування як РФП в цілому, так і окремих його суб'єктів, зокрема, фінансових установ.

Функціональні економіко-правові системні вимоги до фінансових установ поділяються на *основні* та *додаткові* (супутні) вимоги.

Основні вимоги – це закріплені в нормативних актах імперативні приписи щодо правового статусу фінансових установ, які відбивають виключний характер їх господарської діяльності. Дотримання їх є обов'язковим на етапі створення та початку діяльності фінансової установи як фінансового посередника. До них відносяться вимоги: а) до організаційно-правової форми (далі – ОПФ) фінансової установи, б) реєстраційні та в) ліцензійні.

Незважаючи на очевидну правозастосовну значимість ОПФ господарюючого суб'єкта, ні Цивільний кодекс України (далі – ЦКУ), ні Господарський кодекс України (далі – ГКУ) не дають легального визначення даного поняття, не розкривають критеріїв, за якими розмежовуються ОПФ різних господарюючих суб'єктів, включаючи і фінансові установи, не містять їх системи.

Вважаємо, що ОПФ фінансової установи – правовий механізм узгодження економіко-правових інтересів основних учасників РФП, а ведуча, системоутворююча роль у формуванні особливостей їх ОПФ, вимог які до них пред'являються, відводиться приватним і громадським інтересам учасників правовідносин, що виникають в межах РФП. Безумовно, ми не наполягаємо на тому, що узгодження інтересів учасників РФП в рамках одного з його суб'єктів – фінансової установи, знімає проблему існування інших правових засобів регулювання відносин на цьому ринку, оскільки арсенал правового інструментарію, який створює повноцінний правовий механізм регулювання відносин на РФП, безумовно, набагато ширше.

Зупинимось на основних вимогах до ОПФ фінансових установ, звернувши увагу на наступне. Якщо відповідно до Закону про фінпослуги фінансова установа – це юридична особа, що може надавати одну чи декілька фінансових послуг, то Класифікатор інституційних секторів економіки України [349] дає таке ж визначення фінансової установи, але вже з уточненням того, що фінансові установи можуть

бути і компанією, і корпорацією. Однак, якщо проаналізувати визначення фінансової компанії, що міститься в інших нормативно-правових актах, зокрема, в Положенні про державний реєстр фінансових установ [265] (далі – Положення про держреєстр), то виявиться, що не всі фінансові установи охоплюються поняттям фінансової компанії. До них не відносяться фінансові установи, що надають послуги з накопичувального пенсійного забезпечення, юридичні особи публічного права, кредитні установи, в тому числі кредитні спілки та ломбарди тощо (п. 2 Розділу 1). При цьому фінансові установи можуть бути корпоративного, унітарного і кооперативного типу, виступаючи суб'єктами як публічного, так і приватного права. Наприклад, корпоративні інвестиційні фонди, а також компанії з управління активами створюються у формі господарських товариств, тобто вважаються фінансовими установами корпоративного типу. Отже, можна зробити висновок про широке застосування законодавцем терміну «установа» стосовно до учасників РФП, а найголовніше, що установа не може відповідно до такого учасника як «фінансова установа» виступати його ОПФ. До того ж в сфері приватного права виключається можливість ототожнення таких самостійних ОПФ юридичних осіб як товариство і установа.

Таким чином, це свідчить про невідповідність окремих положень спеціальних нормативно-правових актів в частині правового регулювання діяльності фінансових установ, положенням Закону про фінпослуги, а, отже, і про спірність позначення поняттям «фінансова установа» всіх учасників РФП, які здійснюють операції з фінансовими активами. Виходячи з того, що категоріальний апарат складає основу будь-якої науки, визначаючи її особливості, доцільно замість поняття «фінансова установа» використовувати поняття «організація, що створюється з метою надання фінансових послуг», наприклад, кредитна організація, фінансова організація тощо, тим більше що в вищезгаданому Положенні законодавцем така термінологія використовується. В такому разі не буде викликати заперечень і можливість надання, наприклад, послуг з фінансового лізингу юридичними особами, які за своїм правовим статусом не є фінансовими установами,

однак наділяються на РФП спеціальною компетенцією, поєднуючи спеціальну діяльність з наданням фінансових послуг. Відомо, що для цього організація повинна бути суб'єктом господарювання, а в предметі її діяльності, визначеному установчим документом, має бути передбачено здійснення діяльності з надання послуг з фінансового лізингу, і крім того така організація має дотримуватися вимог щодо можливості суміщення фінансових послуг, а також інших вимог, які встановлені законодавством [268].

Слід враховувати і те, що фінансові установи – це і юридичні особи, [327] і суб'єкти господарювання, а звідси вони повинні відповідати ознакам, що пред'являються до них ЦКУ та ГКУ відповідно. Дефініція юридичної особи, що дана в ст. 80 ЦКУ, дозволяє виділити сукупність ознак, які характеризують юридичну особу: організаційна єдність; майнова відокремленість; здатність виступати в господарському обороті від свого імені; самостійна майнова відповідальність; публічність виникнення і припинення [367]. Однак, ми згодні з тим, що правова категорія ОПФ в змістовному відношенні є більш широким явищем у порівнянні з сукупністю ознак юридичної особи, які є лише частиною структурних елементів ОПФ. Це обґрунтовується тим, що зазначені ознаки потрібні для визнання за суб'єктом правових властивостей юридичної особи, а елементи ОПФ (сама ця форма в цілому) необхідні для відмежування одного виду юридичних осіб від інших [257].

Загальні ознаки, які характерні для суб'єктів господарювання, встановлено в ст. 55 ГКУ. До них відносяться: господарська компетенція; майнова відокремленість; самостійна відповідальність за своїми зобов'язаннями. Разом із тим наукові джерела розширюють перелік зазначених ознак, відносячи до них: визначення ОПФ, тобто сукупності майнових та організаційних відмінностей, засобів формування майнової бази, особливостей взаємодії власників, засновників, учасників і легітимацію суб'єкта господарювання, тобто державне підтвердження законності входження останнього в господарський оборот [150].

За своєю правовою природою фінансові установи є спеціальними, обов'язковими учасниками відносин у сфері господарювання, що

складаються в межах РФП і пов'язаних з акумуляцією, розподілом та перерозподілом вільних фінансових ресурсів серед галузей економіки і населення. Вони забезпечують функціонування інфраструктури фінансової системи та РФП і належать в цілому до фінансових посередників. При цьому серед фінансових установ слід виділяти і тих суб'єктів господарювання, які одночасно виконують функції інвесторів в разі використання ними, з метою надання фінансових послуг, власних фінансових активів.

Додаткові вимоги – це встановлені нормативно-правовими актами приписи обмежувального характеру, що висуваються до діяльності фінансових установ під час надання ними фінансових послуг. Незважаючи на їх похідний характер ці вимоги не можна визначити як факультативні, оскільки дотримання додаткових вимог також є обов'язковою умовою функціонування професійних посередників на РФП, хоча порівняно з основними, вони не носять установчого характеру. Додаткові вимоги до фінансових установ спрямовані на забезпечення дотримання інтересів всіх учасників фінансового ринку, особливе значення серед яких мають забезпечення фінансової стабільності держави та дотримання інтересів споживачів фінансових послуг як потенційно найменш захищеної сторони на РФП.

Провідна, системоутворююча роль у формуванні особливостей ОПФ фінансових посередників, вимог, які до них висуваються, відведена приватним та публічним інтересам учасників правовідносин, що виникають в межах РФП. Інтереси інвестора (індивідуального та колективного), реципієнта інвестиції (який у відносинах з фінансовою установою виступає споживачем її послуг) та фінансового посередника виступають універсальним регулятором, що синтезує появу зазначених відносин, а певна конструкція, сукупність таких інтересів щодо створення, функціонування та припинення суб'єкту господарювання детермінує ту чи іншу його ОПФ.

Розглядаючи категорію ОПФ з позицій системного підходу, можна виділити ряд елементів, які, базуючись на конструкції інтересів учасників РФП, є системоутворюючими для досліджуваної категорії:

1) *порядок створення/реорганізації/ліквідації фінансової установи*, який імперативно визначається в спеціальному законодавстві і є однією із гарантій ефективного виконання функцій, покладених на неї економічною системою та діючим законодавством;

2) *правовий статус її засновників/учасників*, який у загальному порядку визначається ГКУ та ЦКУ, Законами України «Про господарські товариства», «Про акціонерні товариства», «Про кооперацію»; у спеціальному порядку – відповідними законами, що регулюють порядок організації діяльності окремих фінансових установ;

3) *система органів тієї чи іншої фінансової установи*. Аналіз загальних та спеціальних нормативних актів, що регулюють порядок надання фінансовими установами фінансових послуг, дає підстави стверджувати, що обраний законодавцем підхід до визначення системи органів фінансових установ є однотипним для їх різних видів, що є виправданим з точки зору того, що за невеликим виключенням більшість фінансових установ створюються у формі господарських товариств, а це передбачає наявність органів управління та контролю у фінансовій установі, однак їх перелік може бути відкритим або закритим. Так, *органи контролю* – органи, що не беруть участі у поточному управлінні справами, створюються для контролю за діяльністю виконавчих органів: ревізійна комісія здійснює контроль за фінансово-господарською діяльністю фінансової установи (банку); наглядова/спостережна рада – орган, що здійснює контроль над діяльністю виконавчого органу та захист прав акціонерів; *спеціальні органи*: – кредитний комітет – орган відповідальний за кредитну діяльність кредитної спілки;

4) *правовий режим майна*. Центральним елементом зазначеної конструкції є статутний капітал як першочергове джерело фінансування господарської діяльності фінансових установ, тобто виділені або залучені ними на засадах, визначених законодавством, фінансові ресурси у вигляді грошових коштів або матеріальні цінності, нематеріальні активи, цінні папери, що закріплені за ними на праві власності або повного господарського відання. За рахунок статутного капіталу суб'єкт формує свої власні (основні та оборотні) кошти. Серед

вимог фінансової спроможності фінансової установи можна виділити: законодавчо передбачений мінімальний розмір статутного капіталу; наявність сплаченого статутного фонду, а також необхідність створення резервних, гарантійних та інших фондів; створення систем управління ризиками (діяльність кредитних комітетів у банках); організація здійснення внутрішнього аудиту тощо;

5) *розподіл відповідальності між засновниками та фінансовою установою.* За загальним правилом, засновники суб'єкта господарювання не відповідають за зобов'язаннями цього суб'єкта, крім випадків, передбачених законом або установчими документами про створення даного суб'єкта (ч. 2 ст. 219 ГКУ). Але наявність додаткової відповідальності засновника за зобов'язаннями фінансової установи та її розмір напряму залежить від того, у формі якого господарського товариства вона функціонує.

Ліцензійні вимоги. Одним із видів основних вимог, які пред'являються до фінансових установ, є ліцензійні вимоги. Це пов'язано із необхідністю для окремих видів фінансових установ отримати ліцензії для початку та здійснення тих чи інших фінансових послуг, тобто надання певних фінансових послуг потребує ліцензування, а фінансова установа має право на здійснення таких послуг лише після отримання відповідних ліцензій (ч. 2 ст. 7 Закону про фінпослуги).

Ліцензування відбувається на засадах Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» [317] у ст. 7 якого зазначено, що банківська діяльність, а також діяльність з надання фінансових послуг підлягають ліцензуванню. Однак, дія цього закону не поширюється на порядок видачі, переоформлення та анулювання ліцензій банків, який, у свою чергу, регулюється нормативними актами НБУ.

Також існують спеціальні вимоги, які передбачені нормативно-правовими актами і визначають особливі вимоги до фінансових установ та/або їх діяльності стосовно, наприклад, обмеження щодо суміщення здійснення видів господарської діяльності; розміру статутного капіталу тощо.

Аналіз *основних економіко-правових вимог*, які висуваються щодо фінансових установ і до яких відносяться: вимоги до організаційно-правової форми фінансової установи, загальні і спеціальні реєстраційні вимоги та вимоги до ліцензійних умов, свідчить, що вони визначають правовий статус та організаційну основу діяльності цих суб'єктів господарювання, а їх дотримання є відправними засадами функціонування зазначених суб'єктів. Таким чином, розпочати діяльність з надання фінансових послуг не виконавши окреслені вимоги неможливо.

Оперативна, поточна діяльність фінансових установ також регламентується чинним законодавством. Як зазначалося попередньо, до безпосередньої діяльності таких суб'єктів встановлюються *додаткові економіко-правові вимоги*, які за своєю природою є обмеженнями похідного характеру, яких має дотримуватися фінансовий посередник у ході реалізації своєї господарської правосуб'єктності під час здійснення господарської діяльності. Поряд з дотриманням основних економіко-правових вимог, дотримання додаткових економіко-правових вимог є обов'язковою умовою функціонування фінансових посередників, хоча порівняно з основними вимогами, додаткові вимоги не носять установчого характеру.

Аналіз чинного законодавства дає можливість встановити такі групи додаткових вимог до суб'єктів ринку фінансових послуг щодо: а) обліку та звітності фінансової установи; б) проведення аудиту; в) здійснення фінансового моніторингу; г) управління ризиками; д) інформаційного забезпечення. Розглянемо їх більш докладно.

А. Вимоги щодо обліку та звітності фінансової установи. Фінансова установа зобов'язана вести облік своїх операцій і надавати звітність відповідно до вимог законів та нормативно-правових актів державних органів з питань регулювання діяльності фінансових установ та ринків фінансових послуг. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від **16.07.1999 р. № 996-XIV [297]** поширюється на всіх юридичних осіб, створених відповідно до законодавства України, незалежно від їх організаційно-правових форм і форм власності. Бухгалтерський облік та фінансова звітність

ґрунтуються на таких принципах: *повного висвітлення; автономності; послідовності; безперервності; нарахуванні; превалюванні сутності над формою; єдиного грошового вимірника* та інших принципах, визначених міжнародними стандартами або національними положеннями (стандартами) бухгалтерського обліку.

За правило, звітність подається в електронній формі з дотриманням вимог Законів України «Про електронні документи та електронний документообіг» [300] та «Про електронні довірчі послуги» [299].

Разом із тим законодавством встановлюються окремі вимоги до звітності тих чи інших фінансових установ. Так, Закон України «Про банки і банківську діяльність» від 07.12.2000 р. № 2121-III [296] передбачає особливості звітності банків, зокрема, Національний банк України (далі – НБУ) встановлює для банків, банківських груп форми звітності та методика її складання; періодичність та строки подання звітності; мінімум відомостей, що підлягають опублікуванню, та строки їх подання; методика складання консолідованої і субконсолідованої звітності тощо. Банк зобов'язаний: подавати фінансову і статистичну звітність щодо роботи банку, його операцій, ліквідності, платоспроможності, прибутковості, а також інформацію афілійованих осіб банку з метою оцінки фінансового стану банку; звіт про фінансові результати банку та примітки до звітів, перелік яких визначається НБУ; протягом місяця, наступного за звітним періодом, розповсюджувати на своєму веб-сайті, а також розміщувати у приміщеннях банку, до яких мають доступ клієнти, у тому числі вкладники, квартальний баланс тощо. В окремих випадках НБУ має право вимагати подання разової та тимчасової звітності від банків та банківських груп, а також подання консолідованої і субконсолідованої звітності (ст. 69).

Такі фінансові установи, як банки, довірчі товариства, валютні та фондові біржі, інвестиційні фонди, кредитні спілки, недержавні пенсійні фонди, страхові компанії – зобов'язані не пізніше 1 червня наступного за звітним року оприлюднити річну фінансову звітність та консолідовану звітність шляхом публікації у періодичних виданнях або розповсюдження її у вигляді окремих друкованих видань.

Б. Вимоги щодо проведення аудиту. Аудит фінансової звітності – аудиторська послуга з перевірки даних бухгалтерського обліку і показників фінансової звітності та/або консолідованої фінансової звітності фінансової установи, яка подає фінансову звітність з метою висловлення незалежної думки аудитора про її відповідність в усіх суттєвих аспектах вимогам національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку, міжнародних стандартів фінансової звітності або іншим вимогам [294].

Чинним законодавством встановлені додаткові, порівняно з іншими юридичними особами, вимоги проведення аудиту фінансових установ. Так, аудит таких установ може проводитися аудиторськими фірмами або аудиторами, що мають відповідний сертифікат, не мають взаємовідносин щодо права власності на те чи інше майно з фінансовою установою, діяльність якої перевіряється, не мають заборгованості перед цією установою або іншого конфлікту інтересів (зовнішній аудит).

Законодавством передбачені і особливості проведення внутрішнього аудиту (контролю) фінансових установ (крім недержавних пенсійних фондів). Так, фінансова установа протягом одного місяця з дати внесення відповідного запису про неї до Державного реєстру фінансових установ зобов'язана створити структурний підрозділ, що проводить її внутрішній аудит (контроль), або визначає для цього окрему посадову особу [274].

Законом України «Про недержавне пенсійне забезпечення» від 09.07.2003 р. № 1057-IV [318] передбачена необхідність проведення планових аудиторських перевірок діяльності пенсійних фондів, адміністраторів, компаній з управління активами, зберігачів, страхових організацій та банків, що надають послуги у сфері недержавного пенсійного забезпечення, не рідше ніж один раз на рік за рахунок юридичних осіб, що перевіряються (ст. 5).

В. Вимоги щодо здійснення фінансового моніторингу. Відповідно до Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення»

від 14.10.2014 р. № 1702-VII [303] фінансовий моніторинг – сукупність заходів, які здійснюються суб'єктами фінансового моніторингу у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, що включають проведення державного фінансового моніторингу та первинного фінансового моніторингу (п. 48 ст. 1). Фінансові установи, а саме банки, страховики (перестраховики), страхові (перестрахові) брокери, кредитні спілки, ломбарди та інші фінансові установи та юридичні особи, які за своїм правовим статусом не є фінансовими установами, але надають окремі фінансові послуги, належать до суб'єктів первинного фінансового моніторингу (п. 1 та п. 8 ст. 5).

Первинний фінансовий моніторинг – сукупність заходів, які здійснюються суб'єктами первинного фінансового моніторингу, спрямованих на виконання вимог вищевказаного закону, що включають проведення обов'язкового та внутрішнього фінансового моніторингу.

Суб'єкти первинного фінансового моніторингу з урахуванням вимог законодавства розробляють, впроваджують та постійно з урахуванням законодавства оновлюють правила фінансового моніторингу, програми здійснення фінансового моніторингу та інші внутрішні документи з питань фінансового моніторингу і призначають працівника, відповідального за його проведення.

Кожен із цих суб'єктів зобов'язаний запровадити систему фінансового моніторингу в порядку, встановленому Положенням про здійснення фінансового моніторингу фінансовими установами (далі – Положення про фінмоніторинг), затвердженому Розпорядженням Державної Комісії з регулювання ринків фінансових послуг України (на сьогодні – Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг) від 05.08.2003 р. № 25 [267].

Положенням про фінмоніторинг встановлюються вимоги щодо: призначення працівника, відповідального за проведення фінансового моніторингу, його прав та обов'язків; основних вимог до кваліфікації; встановлення Правил проведення фінансового моніторингу

(далі – Правила) та розроблення Програм його проведення (далі – Програми). Зазначені документи розробляються і затверджуються керівником установи або особою, яка виконує його обов'язки, не пізніше дня проведення першої фінансової операції. Строк, на який вони складаються, визначається установою самостійно з урахуванням змін у законодавстві з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму. Ці документи постійно оновлюються відповідальним працівником з урахуванням вимог законодавства.

Правила і Програми є документами з обмеженим доступом; виявлення фінансових операцій, що підлягають фінансовому моніторингу та які можуть бути пов'язані, стосуються або призначені для фінансування тероризму; ідентифікації та вивчення клієнтів (осіб), що здійснюють фінансові операції, зберігання відповідних документів; управління ризиками у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму; порядку зупинення та поновлення фінансових операцій; підготовки персоналу установи з метою виявлення фінансових операцій, що підлягають фінансовому моніторингу; проведення внутрішніх перевірок діяльності установи.

Г. Вимоги щодо управління ризиками. Складовою будь-якої діяльності на ринку фінансових послуг є ризик, оскільки саме цій діяльності властиві високий рівень залежності прийняття управлінських рішень від впливу значної кількості факторів та дій контрагентів, котрі важко передбачити з необхідною точністю. Саме з невизначеністю, або з імовірнісними процесами, зумовленими неможливістю точного передбачення перебігу подій у майбутньому, як правило, пов'язується їх виникнення. У теорії ризик найчастіше розглядають як можливість відхилення кінцевого результату від запланованого, кількісно оцінену можливість невідповідності очікуванням економічних параметрів функціонування об'єкта, і визнають невід'ємною складовою всіх аспектів соціально-економічного буття, оскільки ризик властивий будь-якій сфері поширення фінансових відносин. Поява ризику спричиняється відсутністю достатньо повної інформа-

ції про подію чи явище та неможливістю прогнозувати розвиток подій. Слід погодитися з тим, що можна приймати рішення та запроваджувати дії, які спрямовані на зменшення ризику, але завадити, позбутися його неможливо.

Фінансові установи повинні здійснювати регулювання та управління ризиками, що являє собою постійний процес, а саме певну послідовність дій (етапи) у його здійсненні: визначення (виявлення) ризиків, їх оцінку (вимірювання), моніторинг, контроль, впровадження заходів, направлених на їх зменшення, а також забезпечувати контроль за ризиками та включати відповідні процедури до Правил та Програм. При виявленні фінансової операції, що має високий ризик легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму, установа повинна: забезпечити управління ризиками легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму відповідно до Правил; прийняти рішення щодо направлення повідомлення Державній службі фінансового моніторингу України про таку операцію.

Оцінювання ризиків клієнтів суб'єктом первинного фінансового моніторингу здійснюється за певними критеріями: за типом клієнта, географічним розташуванням держави реєстрації клієнта або установи, через яку він здійснює передачу (отримання) активів, і видом товарів, послуг, які клієнт отримує від суб'єкта первинного фінансового моніторингу. Суб'єкт первинного фінансового моніторингу зобов'язаний також здійснювати переоцінку ризиків клієнтів, з якими встановлені ділові відносини, а також в інших випадках, встановлених законодавством, не рідше ніж один раз на рік з метою її підтримання в актуальному стані та документувати результати оцінки чи переоцінки ризиків (ст. 11 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення»).

Д. Вимоги щодо інформаційного забезпечення. Здійснення діяльності з фінансовими активами, в тому числі залученими і які належать іншим особам, зумовлює встановлення до фінансових установ вимог

інформаційного характеру, зокрема: а) фінансовим установам забороняється поширювати у будь-якій формі рекламу та іншу інформацію, що містить неправдиві відомості про їх діяльність на РФП; б) фінансові установи повинні дотримуватися вимог розкриття інформації, що містяться у ст. 12¹ Закону про фінпослуги, зокрема щодо розкриття фінансової та консолідованої звітності, звіту про корпоративне управління тощо; в) фінансові установи зобов'язані під час розкриття інформації дотримуватися вимог законодавства про мови, а також приписів Закону України «Про захист персональних даних» від 01.06.2010 р. № 2297-VI, [314] як власники персональних даних.

Нерівне становище на РФП його учасників, перш за все, реципієнтів та фінансових установ, стало підставою для введення додаткових гарантій прав споживачів фінансових послуг шляхом визнання права доступу до інформації щодо діяльності фінансової установи, перелік якої міститься у ст. 12 Закону про фінпослуги.

1.4. Світовий досвід та оцінка ефективності застосування країнами ризик-орієнтованого підходу у сфері протидії відмиванню коштів, фінансуванню тероризму та розповсюдження зброї масового знищення

Відмивання коштів (ВК), фінансування тероризму (ФТ) та фінансування розповсюдження зброї масового знищення (РЗ) є значними загрозами глобальній безпеці та цілісності фінансової системи, на захист від яких спрямовані міжнародні стандарти FATF (Рекомендації FATF).

Відповідно до висновків Третього раунду взаємної оцінки своїх членів FATF переглянула і оновила Рекомендації FATF. Перегляд рекомендацій націлений на досягнення балансу: з одного боку, вимоги особливо посилені в тих областях, які є джерелом підвищеного ризику, або де може бути поліпшена практична реалізація. Вони розширені з урахуванням нових загроз, таких як фінансування зброї масового знищення, і уточнені відносно прозорості й жорсткості